



C/2024/6442

4.11.2024

**Skarga wniesiona w dniu 28 sierpnia 2024 r. – Messiaen i Ballegeer/Parlament i Rada**

**(Sprawa T-451/24)**

(C/2024/6442)

Język postępowania: niderlandzki

**Strony**

Strona skarżąca: Robin Messiaen [poufne] <sup>(1)</sup> i Ferenc Ballegeer [poufne] <sup>(2)</sup> (przedstawiciel: P. Verhaeghe, adwokat)

Strona pozwana: Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej

**Wnioski**

Strony skarżące wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 3 ust. 3 lit. a) i b), art. 19 ust. 6 lit. b), art. 20 ust. 1 i 2, art. 21 ust. 2–4, art. 24 ust. 4 oraz art. 70 ust. 2 i 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1624 z dnia 31 maja 2024 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu (Dz.U. L 2024/1624) w zakresie, w jakim naruszają one art. 2, 6 i 19 Traktatu o Unii Europejskiej, art. 7, 8, 16, 52 i 53 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „Kartą”) oraz art. 6 i 8 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (EKPC);
- w konsekwencji uznanie za niemające zastosowania do adwokatów obowiązków ustanowionych w art. 21, 24 i art. 69 ust. 1 i 2 tego rozporządzenia.

**Zarzuty i główne argumenty**

Na poparcie skargi strony skarżące podnoszą następujące zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: aby zagwarantować niezależną pozycję adwokatów i zapewnić im skuteczną ochronę prawną konieczne jest, aby przepisy dotyczące przesłanek, według jakich może mieć miejsce ingerencja w poufność dyskusji między adwokatami a ich klientami, były sformułowane w jasny sposób, co nie ma miejsca w przypadku art. 3 ust. 3 lit. a) i b), art. 21 ust. 2, art. 24 ust. 4, art. 70 ust. 2 i art. 70 ust. 3 zaskarżonego rozporządzenia, w związku z czym doszło do naruszenia art. 8 ust. 2 EKPC w związku z art. 7, 52 i 53 Karty.
2. Zarzut drugi: w przypadku gdy działanie adwokata ogranicza się do udzielenia porady lub brak jest dalszych transakcji, nie ma ścisłej konieczności przyjmowania środków, którym podlegają adwokaci, a zatem środki te są nieodpowiednie. Jedynie konkretne okoliczności sugerujące, że przy przeprowadzaniu transakcji adwokat uczestniczy lub będzie uczestniczył w popełnieniu poważnego przestępstwa, uzasadniają ingerencję w poufność rozmów między adwokatem a klientem. Środki, którym podlegają adwokaci zgodnie z art. 3 ust. 3 lit. a) i b) (dotyczące czynności doradczych), art. 19 ust. 6 lit. b) (dotyczące udostępniania informacji o osobach trzecich), art. 20 ust. 1, art. 21 ust. 3 i art. 69 ust. 1 (dotyczące udostępniania informacji niezależnie od transakcji) zaskarżonego rozporządzenia, naruszają zatem art. 6 i art. 8 ust. 1 EKPC w związku z art. 2, 6 i 19 TUE oraz art. 7, 52 i 53 Karty.
3. Zarzut trzeci: ponieważ zaskarżone rozporządzenie zawiera środki, które są nieproporcjonalne do zamierzonego przez nie celu, doszło do naruszenia art. 7, 8, 16, 52 i 53 Karty w związku z art. 6 i art. 8 ust. 1 EKPC w zakresie, w jakim środki te mają zastosowanie do adwokatów. Dotyczy to środków w artykułach wymienionych w zarzucie drugim oraz przyznanej państwom członkowskim w art. 70 ust. 3 możliwości ograniczenia odstępstw od ciężącego na adwokatach obowiązku zgłaszania.

<sup>(1)</sup> Nieujawnione, poufne informacje.

<sup>(2)</sup> Nieujawnione, poufne informacje.

4. Zarzut czwarty: nie istnieje sprawiedliwa równowaga między skuteczną ochroną niezależności działalności adwokackiej, do której zobowiązują instytucje art. 2, 6 i 19 TUE, a środkami, którym podlegają adwokaci w zaskarżonym rozporządzeniu.
-